

"Судбина једног Чарлија", Александар Поповић
Књига која ме је променила

Ја, Огњен Лилић, нећу вам причати о писцу, нити о књизи, него о мени како сам доживео ову књигу.

Ова књига је на мене оставила утисак узбудљиве, али тужне књиге. Мачак Чарли је за мене био много слadak и наиван. Прошао сам кроз његов неизвестан живот, пун преокрета, смеха и туге. Са њим сам дрхтао у пристаништу. Са њим сам цртао бркове побеснелим морнарима - да бисмо Виолета и ја умирили њихову побуну. Био сам ту кад су га продали. Био сам ту кад је сломио ноге. Али, најтеже ми је било кад га је мама оставила. Питао сам се зашто Жута мачка, мама мачка Чарлија, није пошла са њим? Прихватио сам одлуку Жуте мачке да пусти мачка Чарлија на брод. Она је мислила да му тако пружа боље шансе да успе у животу, а не само да буде чувар кобасица. Мислим да је јако ружна једна неправда што је месар лагао све муштерије да би се осветио Жутој мачки, чувару кобасица.

Најсмешнији део књиге за мене је кад мачак Чарли не зна енглески. Распитао сам се и сазнао да животиње заиста уче језик свог краја. Не каже се свуда мац и пис. А тек „ај лав ју"! За мене је Бродска девојчица Виолета била маштовита зато што је смишљала смешне песме које се свирају трубицом. Имао сам осећај да је мачак Чарли добио најшашавију пензију. Прошао сам кроз велико море уплашености и заинтересованости. Био сам тужан зато што се мачак Чарли стално губио у граду Напуљу. Баш много сам се уплашио зато што је мали мачак Чарли хтео да заврши свој живот тако што је желео да скочи са моста. Мени је било занимљиво што су напуљска Виолета и њена сестра натерале Чарлија да продаје њихове шешире. Мени је чика Августова кућа изгледала много шашаво, са чудним прозорима и димњаком. Мени се највише свидела Позоришна Виолета јер је изводила смешне и занимљиве ситуације са Чарлијем. За мене је најлепши део када је стари Чарли нашао своју маму. Док сам читао овај роман, нисам се много плашио када сам долазио до страшних делова.

Много ми се свидело што је Чарли нашао двоје старих пријатеља, а то су Бродска девојчица Виолета и њен тата капетан брода. Било ми је такође занимљиво зато што су Виолетин тата и она дали Чарлију име.

И сад знам да вам моја осећања страха и радости које сам провео са Чарлијем изгледају збркано и неповезано. Такав је био и живот малог, па онда и старог мачка Чарлија: успони и падови. Да ли је све то имало смисла? Да ли смо извадили неку поуку? Неко јесте, неко није. Мени је најважније да сам ја све осетио и да је Чарли све осетио. Осећања једино имају смисла.